

Corea torna a viure un clima bèl·lic

PEQUÍN ■ Iris Mir

Les relacions entre Corea del Nord i del Sud han empitjorat de tal manera que ambdós països han arribat a una situació pre-bèl·lica, com en temps de la guerra freda. Les dues Corees no han signat la pau des que es va enfrontar, els anys 50, de manera que, tècnicament, encara estan en guerra. Una investigació ha confirmat que un torpede disparat des d'un submarí nord-coreà el mes març passat va fer impacte en un vaixell de guerra sud-coreà prop de la frontera marítima. Tot i que el govern de Pyongyang ho nega, hi ha raons que expliquen per què el règim nord-coreà pot haver dut a terme una provocació com aquesta. Sembla que Kim Jong-il ha volgut jugar una estratègia similar a la dels assaigs nuclears per aconseguir ajut econòmic un cop superada la tensió. Una explicació força creïble si es té en compte que Corea del Sud difi-

cilment respondrà amb la mateixa moneda si vol evitar una escalada militar a la península. Un ball d'interessos diversos empeny les nacions implicades en les converses a sis bandes (la Xina, Rússia, el Japó, els Estats Units i Corea del Sud) a posar fi als constants desafiaments de Kim Jong-il. Però la Xina, Corea del Sud i els EUA discrepen sobre l'aplicació de sancions econòmiques. Ni la Xina ni Corea del Sud no volen un col·lapse del règim que porti a una allau de refugiats a les fronteres respectives. El problema és com evitar una crisi política i humanitària a la vegada que s'escarmenta el règim estalinista per les seves provocacions. En qüestió de dies les relacions entre el Sud i el Nord s'han deteriorat tant que es comparen a les de la guerra freda. Sembla que el govern sud-coreà sospesa de tornar a assenyalar Corea del Nord com a enemic principal. Una mena de

declaració de principis que deixaria enre- les aplaudides reformes d'apropament de la Sunshine Policy. Tanmateix, hi ha poques possibilitats que aquesta tensió es tradueixi en represàlies militars. Per a Corea del Sud seria molt arriscat una hostilitat que impedis un clima favorable per a l'economia nacional. En el moment de tancar l'edició havia anunciat que es limitaria a emetre propaganda pels altaveus de la zona desmilitaritzada i a congelar el comerç bilateral. Unes mesures que probablement entren dins els càlculs de Pyongyang quan dissenya la seva acurada estratègia de confrontació amb la comunitat internacional. De moment, la secretaria d'estat nord-americana, Hillary Clinton, ha demanat al consell de seguretat de l'ONU "una resposta forta però moderada". Mentrestant, Kim Jong-il espera que passi el temporal per tornar a dir que està disposat a dialogar.

LONDRES ■ Victorià Jimènez

El jorn dels miserables. Igual com un nen perdut en els carrers sota el bombardeig de la Luftwaffe nazi, Londres corre a l'aixopluc del gran pare del país sempre que se sent atemorit. Aquests dies, la premsa el rememora amb cites puerils: "Un país és tan gran com el motiu pel qual es rebel·la", va dir Winston Churchill. Amb la promesa d'estalviar 7.230 milions d'euros i retallar molts dels serveis públics, el nou govern britànic és a punt de descobrir la mida real de la Gran Bretanya. I això, naturalment, els fa molta por tant als conservadors del primer ministre, David Cameron, com als liberal-demòcrates de Nick Clegg. D'acord amb els detalls que el *chancellor* d'Economia, George Osborne, va oferir la setmana passada als responsables en una conferència a la fresca i als jardins de Whitehall (a la manera nord-americana), les primeres a patir seran les organitzacions culturals amb pressupost estatal, que deixaran de rebre un poc menys de 77 milions d'euros –això significa que la National Gallery, el Museu Britànic i els museus Tate ja es poden començar a estrènyer la bossa. Si bé és cert que els ministres del gabinet han escapat els seus salaris d'un 5% més 28 milions de pagues extres, els sectors escollits per la destrucció de la recessió del Tresor fan tuf d'extremisme ideològic: 234 milions d'euros menys per a la universitat pública i 20.000 places menys per a estudiants, 4.000 milions menys per a les ajudes socials dels ajuntaments i 1.500 milions menys per al fons infantil, del qual surten les subvencions per a famílies amb fills que sofreixen malalties cròniques. El govern, a més, abandonarà en les mans de la iniciativa privada part de la seua propietat del Royal Mail que, a la manera del Barça, és més que un servei de correus. Harriett Harman, la líder laborista d'entretemps –fins que el partit trie el substitut de Gordon Brown i el relleu a la generació del Nou Laborisme blairista–, ha demanat més claredat: "El nou govern vol posar fi a l'excés de la despesa sense perjudicar les prestacions de primera necessitat? Posarà en risc el futur

creixement de l'economia? Actuarà amb justícia?" Més clar encara ho veurà, probablement, quan el 22 de juny es publiquen les partides ofici-

La reina d'Anglaterra va inaugurar el Parlament.

als de diners i que han de sustentar "el canvi més gran en la nostra democràcia des del 1832", segons el viceprimer ministre Clegg. Aquell any del segle XIX, la llei de la reforma va augmentar d'un 50% la gent amb dret de vot; la nova coalició aconseguirà si més no reduir una part dels 212.000 milions de deute?

BELGRAD ■ Pau Bori

Veïns malavinguts. Les relacions entre les repúbliques de l'antiga Iugoslàvia són força complicades. D'una banda, Sèrbia i Croàcia s'han denunciat mútuament al Tribunal Penal Internacional de l'Haia per crims de guerra durant la dècada dels anys 90. D'una altra banda, Sèrbia està enutjada amb tots els seus veïns perquè han reconegut la independència unilateral de Kosovo. A més, a Bòsnia i Hercegovina, les tres comunitats constitutives –musulmana, sèrbia i croata– continuen barallades i no poden assolir un pacte sobre quina mena d'estat volen per a viure plegades. Eslovènia i Croàcia no es van enfrontar mai durant la guerra, però estan empantanegades en una disputa fronterera que ja fa dinou anys que dura. Aquest diumenge, 6 de juny, Eslovènia votarà en referèndum si aprova la proposta d'un arbitratge internacional per a resoldre el conflicte fronterer amb Croàcia. Els parlaments i els governs de Zagreb i Ljubljana ja van aprovar l'any passat la mediació internacio-

nal per a determinar el traçat exacte de la frontera, però ara caldrà que l'acord sigui ratificat en referèndum pel poble eslovè. El motiu de la disputa és la petita badia de Piran, a la mar Adriàtica, d'uns 19 quilòmetres quadrats de superfície i 23 de costa. Per a Ljubljana, la badia de Piran és de vital importància, perquè és el seu principal accés a les aigües internacionals. Eslovènia tot just compta amb 46 quilòmetres de costa, mentre que Croàcia en té 1.700. És una controvèrsia que s'arrossega des de la desintegració de Iugoslàvia, el 1991, però ha tornat a aflorar els darrers anys arran dels esforços de Croàcia per a adherir-se a la Unió Europea. La coalició socialdemòcrata del govern de Ljubljana fa campanya perquè els electors donin suport en referèndum a l'acord amb Croàcia. L'oposició conservadora, en canvi, demana el vot contrari perquè entén que l'arbitratge internacional serà perjudicial per als interessos eslovens, sobretot pel que fa a l'accés a les aigües internacionals. Les enquestes, de

Les fronteres de Iugoslàvia encara creen disputa.

moment, apunten que el vot favorable al pacte amb Croàcia serà majoritari. Eslovènia –l'única república de l'ex-Iugoslàvia que forma part de la Unió Europea– és justament la que més entrebancs posa a les aspiracions croates d'integrar-se al club dels 27. Croàcia ja és país candidat per a l'ingrés a la UE i, segons les previsions més optimistes, podria formar-ne part el 2012. Així i tot, un vot negatiu al plebiscit d'aquest diumenge a Eslovènia de segur que significaria un revés per als plans d'integració europea de Zagreb.

Emergència total

PAÍS VALENCIÀ ■ Violeta Tena

La casualitat va voler que dimecres passat a l'agenda del cap del Consell figurara una visita a l'Institut Valencià de Seguretat Pública i Emergències. La cita era a Xest (Foia de Bunyol), a les 12 hores i va tenir alguna cosa premonitòria. Perquè just una hora abans havia saltat la notícia que situava la Generalitat Valenciana i el Partit Popular en alerta roja total, en una situació d'emergència sense precedents que pot desembocar en la crisi institucional més greu viscuda mai al País Valencià i qui sap si en la dimissió de Francisco Camps.

La informació, procedent de Madrid, va caure com una bomba: el jutge Antonio Pedreira, que instrueix el *cas Gürtel* a Madrid, decidia d'inhibir-se del cas parcialment i enviar part de la causa, la relacionada amb els dirigents populars valencians, al Tribunal Superior de Justícia valencià, que des d'ara haurà d'investigar la presumpta trama de finançament del partit. La interlocutòria de Pedreira detecta indicis de set delictes: prevaricació, tràfic d'influències, delictes electorals, suborn propi, frau a hisenda, falsedat en document mercantil i neteja de capital, en els qual hi pot haver implicats sis polítics, a banda de Camps. Es tracta de Vicent Rambla, vice-president de la Generalitat; Ricardo Costa, diputat autonòmic i ex-secretari general del PP; David Serra, diputat autonòmic i vice-secretari general dels populars; Yolanda García, diputada i ex-tresorera del PP; Rafael Betoret, ex-cap de gabinet de la conselleria de Turisme, actualment a la Diputació de València; i Víctor Campos, ex-vice-president.

El moviment de Pedreira amplifica la dimensió que fins ara tenia el *cas Gürtel* al País Valencià i situa en una delicadíssima situació el president de la Generalitat. Ara, els tribunals valencians ja no han de dirimir si és lícit o no que el cap del Consell rebera regals

El president de la Generalitat Valenciana durant la visita a l'Institut Valencià de Seguretat Pública i Emergències, inaugurat dimecres passat.

(un suposat suborn passiu impropri). D'ara endavant es discutirà si hi ha cap vinculació entre els regals i les adjudicacions a empreses de la trama *Gürtel* i el finançament il·legal del PP. Segons la interlocutòria del jutge madrileny, hi ha indicis que apunten que una part del deute del PP el van pagar empreses per mitjà de factures que “reflectirien serveis inexistents [...] amb l'única finalitat d'encobrir donacions d'aquelles empreses al PP”. Presumptament, Orange Market va actuar de mitjancer en aquestes operacions.

Siga com siga, la notícia de dimecres passat va obrir la capsa de Pandora a les cúpules del PP de Madrid i València, incapaços de gestionar el ferro roent que Pedreria els ha endosat. Mariano Rajoy està entre l'espasa i la paret i presidents regionals com ara Esperanza Aguirre van recordar al president popular que per menys d'això alguns altres dirigents del PP han dimitit. L'acumulació de presumptes delictes sembla haver estat la gota

que ha fet vessar la paciència de molts dirigents populars que consideren que el manteniment de Camps és insostenible de cara endins i de cara a l'opinió pública. Camps, de totes passades, s'ha convertit en un llast massa feixuc i *sotto voce* els dirigents populars cominen Rajoy a fer-lo dimitir.

A l'hora de tancar aquesta edició, la retirada voluntària del cap del Consell semblava improbable. A la seua compareixença de dijous a les Corts es va mantenir en la línia de les darreres setmanes i va fer de les declaracions grandiloqüents una cuirassa particular. En aquesta ocasió, el president de la Generalitat va dir que mentre els socialistes “s'acullen a l'únic que els queda, que és el codi penal” ell s'acull “a la senyera i als meus conciutadans”. Amb tot, la intranquil·litat s'ha ensenyorit encara més de les files populars i alguns ja demanen per la via d'evacuació més pròxima.

Violeta Tena